

2. kapitola

Na počítadle disponibilních sil pomrkávala žalostná trojciferná suma, přičemž většina bojovníků se statusem *připraven k boji* se nacházela právě tady, na hradbách.

Diverzní akce zacílená na nepřátelskou obléhací techniku představovala maximální vypětí našich sil, kdy jsme se dostali na samou hranici možností. Vynaložili jsme při ní takové úsilí, až nám svaly praskaly, přizvali jsme k ní všechny dočasné spojence, aktivovali buffy poslední záchrany a vyplývali si většinu abilit. Po něčem takovém je útlum nevyhnutelný.

Minimálně třicet tisíc hrobů proměnilo prostor před pevností v pořádnou překážkovou dráhu, přičemž pětina z šikmo zasazených náhrobků byla naše. Game designeři si hezky pohráli s atmosférou – přežraní havrani teskně krákali, nebe zakryla ponurá mračna a psi, kteří sem kdovídkud zabloudili, se rvali o kosti podezřelých tvarů...

Ten, kdo by se po tomhle svépomocí vybudovaném hřbitově prošel, by si mohl snadno udělat obrázek o podobě konfliktu, který tady právě proběhl.

Tady je do žuly vytesaný nápis v azbuce, okolo pak asi deset náhrobků s textem v různých jazycích. Převládá běžná latinka, ale našla by se tady i nějaká ta exotika: zdobné gruzínské písmo, haličský suržyk, bezpatkový font užívaný v Pobaltí...

O kousek dál se dva nakřivo stojící náhrobky vzájemně dotýkají hřbety, jako by se ještě teď snažily jeden druhému krýt záda, a vytváří tak jakýsi společný pomník. Ruský námořník z kronštadtského klanu MorFlot

a jeho ukrajinský druh z oděských Černých kabátů. Kluci se bili v kruhu nepřátel, aniž by se museli obávat útoku zezadu – vždyť tam ho přece jistil kamarád. A dokonce i poté, co jeden z nich padl, se ten druhý nepřestával lopatkami tláčit na jeho náhrobní desku, která mu jako spolehlivý pancíř chránila záda.

V místech, kde stála naše živá hradba, se teď rozprostírá rozpitý kruh z náhrobků – budiž sláva jejich majitelům! Kameny jsou otřískané od šípů a poseté stopami mečů a válečných kladiv. Zničit hrob nelze, nicméně zneuctít ho je snadné, stačí, když se najde člověk dostatečně pochybných morálních kvalit.

Hned vedle se jako němý památník tyčí stometrový kamenný val z náhrobních desek zabitých světloušů. Naši kluci se bili do posledního dechu s cílem vyvést nepřítele z míry a zasadit mu úder takové síly, která by významně oddálila jeho další útok. Předpokládalo se, že náhlá ztráta dvaceti až třiceti tisíc bojovníků nepřítele knokautuje a zchladí ty nejvíc horké hlavy.

Jenže nestalo se... Zadní řady jednoduše neviděly, jak to ty přední schytávají, a krvavá kaše zuřivé bitky na ně neměla možnost jaksepatri zapůsobit, proto teď směle zadupávali do země náhrobní kameny a těla svých méně šťastných druhů.

Zato moje armáda žádnými rezervami nedisponovala. Vzkříšení bojovníci se v rychlosti soukali do druhořadých, záložních kompletů, ohrnovali nosy při pohledu na erární výbavu z dokořán otevřených klanových skladů nebo prostě jen zamyšleně seděli jen tak ve spodkách, vehementně tahali z cigarety a čekali na evakuační jednotku.

Byli to obyčejní kluci, já jsem po nich však chtěl nemožné.

Hrdinové jsou nedostatkové zboží, které mnohdy hodně závisí na konkrétní situaci. Banda ožralů v temném průchodu a vaše holka za zády. Hořící auto a dětské ručičky bušící zevnitř do skla...

Běžící pás vytahující z bitevního pole naši výbavu se zasekl. Moji stealtheři neměli šanci probít se nezadržitelným proudem útočníků, navíc přetáhnout několik tisíc náhrobků by pro padesát neviditelných bojovníků bylo přece jen dost velké sousto.

Země se začala citelně otřásat v rytmu hromadného běhu přibližujícího se vojska. Davový efekt spojoval jednotlivce v jediný organismus, zcela